

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

föredraget den 19 oktober 2000¹

1. Bernard Connolly, före detta tjänsteman vid kommissionen, har ingett ett överklagande mot förstainstansrätts dom av den 19 maj 1999,² varigenom förstainstansrätten ogillade den talan om ogiltigförklaring som han hade väckt mot disciplinnämndens yttrande av den 7 december 1995 och beslutet av den 16 januari 1996 att avsätta klaganden från hans tjänst från och med den 1 februari 1996.

I — Bakgrund till tvisten

2. De faktiska omständigheter som ansågs ostridiga i domen i första instans är i korthet följande:

— Klaganden var tjänsteman i lönegrad A 4 och enhetschef vid enhet 3 "EMS, medlemsstaternas och gemenskapens monetära politik" vid direktorat D "Monetära frågor" vid generaldirektoratet för ekonomi och finans.

— Från och med år 1991 ansökte Bernard Connolly, med stöd av artikel 17 andra stycket i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna),³ vid tre tillfällen om tillstånd att publicera artiklar i monetära frågor, men något tillstånd beviljades inte.

— Den 24 april 1995 ansökte han i enlighet med artikel 40 i tjänsteföreskrifterna om tre månaders tjänstledighet av personliga skäl med början den 3 juli 1995. Kommissionen beviljade honom tjänstledighet genom beslut av den 2 juni och godtog hans återinträde i tjänst från och med den 4 oktober 1995 genom beslut av den 27 september 1995.

— Under tjänstledigheten publicerade Bernard Connolly en bok med titeln "The rotten heart of Europe. The dirty war for Europe's money" utan att på förhand ansöka om sådant tillstånd

3 — Rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 av den 29 februari 1968 om fastställande av tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i dessa gemenskaper samt om införande av särskilda tillfälliga åtgärder beträffande kommissionens tjänstemän (EGT L 56, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 39). Genom denna förordning infördes flera väsentliga ändringar i rådets förordningar nr 31 (EEG) och nr 11 (EKSG) av den 18 december 1961 (EGT L 45, 1962, s. 1385), och denna förordning har i sin tur ändrats ett flertal gånger (i mars 1999 fanns det inte mindre än 80 ändringar).

1 — Originalspråk: spanska.

2 — De förenade målen T-34/96 och T-163/96 (REGP 1999, s. I-A-87 och II-463).

- som avses i artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna. I början av september, särskilt den 4—10 september 1995, publicerades i brittisk press en rad artiklar om denna bok.
- I egenskap av tillsättningsmyndighet underrättade generaldirektören för personal och administration klaganden genom skrivelse av den 6 september 1995 om sitt beslut att inleda ett disciplinärt förfarande mot honom för åsidosättande av artiklarna 11, 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna samt kallade klaganden för att höra honom på förhand, i enlighet med artikel 87 i tjänsteföreskrifterna.
 - Den 12 september 1995 hördes klaganden första gången och han ingav ett skriftligt tillkännagivande där det angavs att han inte tänkte besvara några frågor utan att först få reda på vilka specifika åsidosättanden som lades honom till last. Följande dag skickade tillsättningsmyndigheten honom en ny kallelse och angav att de påstådda åsidosättandena var en följd av att hans bok hade publicerats, att boken hade publicerats i utdrag i dagstidningen *The Times* samt av de uttalanden som klaganden hade gjort vid detta tillfälle i ett samtal som publicerades i samma tidning utan föregående tillstånd.
 - När klaganden hördes den andra gången, den 26 september 1995, vägrade han att besvara de frågor som ställdes och ingav ett skriftligt tillkännagivande, där han gjorde gällande att han ansåg att det var möjligt att publicera ett verk utan föregående tillstånd, eftersom han var tjänstledig av personliga skäl. Klaganden tillade att publiceringen i pressen av utdrag ur hans skrift föll under utgivarens ansvar och att vissa uttalanden under samtalet felaktigt hade tillskrivits honom. Slutligen ifrågasatte Bernard Connolly att det disciplinära förfarande som inletts mot honom var sakligt.
 - Genom beslut av den 27 september 1995, som fattades med stöd av artikel 88 i tjänsteföreskrifterna, avstängde tillsättningsmyndigheten klaganden från hans tjänst från och med den 3 oktober 1995 och höll inne halva hans grundlön under avstängningen. Den 4 oktober 1995 beslutade tillsättningsmyndigheten att hänskjuta ärendet till disciplinnämnden i enlighet med artikel 1 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna.
 - Bernard Connolly vände sig den 27 oktober till tillsättningsmyndigheten med ett klagomål i enlighet med artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna och yrkade ogiltigförklaring av kommissionens beslut a) att inleda ett disciplinärt förfarande mot honom, b) att hänskjuta ärendet till disciplinnämnden och c) att avstänga honom från hans tjänst.

- Den 27 februari 1996 underrättade kommissionen Bernard Connolly om att hans klagomål avslagits tyst, men han hade redan ingett en ansökan till förstainstansrätten, vilken gav upphov till mål T-203/95.
- Genom skrivelse av den 7 mars 1996, vilken registrerades hos kommissionens generalsekretariat den 14 mars 1996, ingav klaganden med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna ett klagomål mot disciplinnämndens yttrande och mot beslutet om avsättning. Kommissionen avlog klagomålet uttryckligen i en skrivelse av den 18 juli 1996 till Bernard Connolly.

- Den 7 december 1995 avgav disciplinnämnden ett yttrande, i vilket den rekommenderade att den disciplinåtgärd som avses i artikel 86.2 f i tjänsteföreskrifterna skulle vidtas mot klaganden, det vill säga avsättning från tjänsten utan indragning eller minskning av rätten till avgångspension.
- Den 13 mars 1996 väckte Bernard Connolly talan vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av disciplinnämndens yttrande (mål T-34/96), och den 18 oktober 1996 väckte han även talan mot beslutet om avsättning (mål T-163/96).

- Den 9 januari 1996 hördes klaganden av tillsättningsmyndigheten i enlighet med artikel 7 tredje stycket i bilaga IX.

Överklagandet

- Tillsättningsmyndigheten beslutade den 16 januari 1996 att som en disciplinåtgärd avsätta klaganden från hans tjänst utan att dra in rätten till avgångspension.
- 3. Detta överklagande ingavs till domstolens kansli den 20 juli 1999. Överklagandet är fördelat på tretton grunder, varav ett flertal består av flera delar, vilka i sin tur innehåller olika invändningar. Jag kommer att pröva dessa grunder i tur och ordning, men det skall påpekas att jag inte kommer att bedöma de invändningar som, även om de vore välgrundade, uppenbarligen inte ens kan leda till delvis upphävande av domen.

Den första grunden: Underlåtenhet att beakta kraven på yttrandefrihet i förhållande till skyldigheten att inhämta tillstånd för att publicera en text

till det eftersträvade syftet och kunna bli föremål för domstolsprövning.

4. Som första grund, vilken består av två delar som jag kommer att pröva gemensamt, har klaganden i huvudsak hävdatt domen skall upphävas på grund av åsidosättande av artikel 10 i den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, vilken undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad konventionen).

Slutligen anser klaganden att skyldigheten att göra en avvägning mellan de föreliggande intressena innan det görs en inskränkning i en grundläggande rättighet, såsom yttrandefriheten, har åsidosatts.

5. Inom ramen för denna grund har klaganden ingående utvecklat olika invändningar mot den överklagade domen. För det första anser klaganden att förstainstansrätten borde ha ansett att artiklarna 12 och 17 inrättar regler om förhandscensur som är principiellt oacceptabla, därför att de strider mot kraven i artikel 10 i konventionen enligt Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheternas (nedan kallad Europadomstolen) tolkning av dessa.

6. Kommissionen har inledningsvis hävdatt att om klaganden gör gällande att själva lagenligheten av de regler som införts genom artikel 17 i tjänsteföreskrifterna skall ifrågasättas, och inte förstainstansrättens tolkning av dessa, borde han i tid ha gjort en invändning om rättsstridighet i enlighet med artikel 241 EG (f.d. artikel 184 i EG-fördraget).

Dessa regler åtföljs för övrigt inte av sådana materiella och processuella villkor som enligt artikel 10 i konventionen krävs vid varje inskränkning av den grundläggande rätt som skyddas genom artikeln, såsom exempelvis kraven på att varje inskränkning skall ske i ett legitimt syfte, stå i samband med en normativ bestämmelse som gör denna inskränkning förutsebar, vara nödvändig och stå i proportion

7. Jag anser för min del att invändningarna inom ramen för denna grund, på grund av deras allmänna giltighet, visserligen kan tolkas som om de på ett abstrakt sätt ifrågasätter giltigheten av de tillståndsregler som införts genom artikel 17, men av denna allmänna karaktär skall emellertid slutsatsen dras att invändningen avser den konkreta metod som förstainstansrätten använde. Det saknas följaktligen anledning att klargöra frågan vilket rättsmedel som är lämpligt för att i domstol göra en invändning om rättsstridighet eller att kontrollera huruvida klagandens agerande i processuellt hänseende kan tolkas som om det motsvarar en sådan invändning.

8. Jag kommer emellertid inte fram till samma slutsats som klaganden. Jag anser att förstainstansrätten inte åsidosatte artikel 10 i konventionen när den, främst i punkt 146 och följande punkter i domen, prövade grunden som avsåg påståendet att den grundläggande rättigheten i denna artikel hade åsidosatts.

9. Yttrandefriheten är en grundläggande hörnsten i varje demokrati. Europadomstolen har uttryckt det på följande sätt i sin rättspraxis: "Yttrandefriheten utgör en av de viktigaste grunderna [för ett demokratiskt samhälle], ett av de väsentligaste villkoren för samhällets framåtskridande och för alla och en vars utveckling. Med undantag av andra stycket i artikel 10 gäller yttrandefriheten inte bara 'upplysningar' eller 'tankar' som upplevs som positiva eller som anses harmlösa eller ointressanta, utan även sådana som kan såra, chockera eller oroa en stat eller en del av befolkningen. Detta krävs för att det skall föreligga pluralism, tolerans och öppenhet, vilka är nödvändiga förutsättningar för ett 'demokratiskt samhälle'." ⁴

10. Självklart åtnjuter Europeiska gemenskapernas tjänstemän den yttrandefrihet som säkerställs genom den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna, och de kan åberopa denna rätt vid EG-domstolen såsom en allmän gemenskapsrättslig princip. Detta framgår särskilt av artikel

6.2 EU. Följden av detta är att gemenskapens tjänstemän, vid utövandet av de rättigheter och friheter som säkerställs genom konventionen, omfattas av inskränkningar som är nödvändiga i ett demokratiskt samhälle och som endast kan åläggas av gemenskapsinstitutionerna. Klagandens påstående om att möjligheten att uppställa villkor för utövandet av de rättigheter som säkerställs genom konventionen är förbehållen staterna i traditionell mening är därför obefogat.

11. Långt före Maastrichtreformen erkände domstolen att denna konvention har en väsentlig betydelse som inspirationskälla för att definiera de grundläggande rättigheterna i gemenskapens rättsordning, och konventionen har infört ett eget kontrollsystem som för närvarande i huvudsak består av ett klagomålsförfarande vid Europadomstolen. Europadomstolen använder, liksom den nu avskaffade Europeiska kommissionen för de mänskliga rättigheterna, en egen tolkningsmetod när den tillämpar konventionen. Jag kommer nedan att redogöra för denna metod.

12. När klagomål, som alla utformas på samma sätt, har ingetts med stöd av artiklarna 8—11 i konventionen undersöker Europadomstolen vanligtvis ett flertal villkor i tur och ordning. Först undersöker den om den åtgärd som gett upphov till klagomålet kan anses utgöra statlig inblandning i en av de rättigheter eller friheter som skyddas genom det första stycket i dessa fyra bestämmelser. Om så är fallet undersöker ledamöterna i Europa-

4 — Europadomstolen, målet *Handyside* av den 7 december 1976, serie A nr 24, § 49.

domstolen därefter om inblandningen kan motiveras med stöd av det andra stycket. I det syftet undersöker de först om åtgärden i fråga eftersträvar ett av de syften som anges i bestämmelsen, vilket omfattar skyddet för följande hänsyn vad gäller artikel 10: statens säkerhet, den territoriella integriteten eller den allmänna säkerheten, förebyggande av oordning eller brott, skydd för hälsa eller moral eller för annans goda namn och rykte eller rättigheter, sekretess för vissa uppgifter samt domstolars auktoritet och opartiskhet. Därefter undersöker den om denna åtgärd föreskrivs i en lag som är tillräckligt precis. Om alla dessa villkor är uppfyllda undersöker Europadomstolen slutligen om inblandningen var nödvändig i ett demokratiskt samhälle.

Det rör sig följaktligen om en tolkningsmetod som inte uppställer några andra skyldigheter än dem som följer av konventionen. Av detta följer att enbart den omständigheten att en annan metodik används inte i sig kan utgöra ett åsidosättande av konventionen, såsom man kan sluta sig till av klagandens formulering av denna grund. I den mån som denna grund syftar till att kritisera att förstainstansrätten använde en annan metod än den som Europadomstolen använder, skall den således anses vara verkningslös.

13. Till skillnad från vad klaganden har hävdats anser jag under alla omständigheter att man i domen av den 19 maj 1999 kan hitta de bedömningskriterier som avses i

grunden, där det i huvudsak görs gällande att dessa saknas.

14. Enligt min mening är det otvivelaktigt så att den disciplinåtgärd som vidtogs gentemot klaganden i princip utgör en inblandning i hans yttrandefrihet i generell mening, genom att åtgärden delvis är grundad på att det saknades föregående tillstånd för publicering.

15. Denna inblandning föreskrivs i lag. I artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna — vilka har godkänts genom rådets förordning — föreskrivs ett krav på tillstånd för att offentliggöra texter som har samband med gemenskapernas verksamhet och denna artikel är obestridligen rättsligt bindande.

Bestämmelsen gjorde det dessutom möjligt att fastställa att den vidtagna disciplinåtgärden var förutsebar. Vagheten vad beträffar hänvisningen i sista meningen till "gemenskapernas intressen" beror på mångfalden av åtgärder som bestämmelsen har till syfte att förhindra och att det är omöjligt att ange de olika fallen genom att använda ett mer konkret uttryck. Jag anser emellertid att denna formulering gjorde det möjligt för klaganden att förutse, mer än skäligen med hänsyn till omständigheterna, att något tillstånd inte hade beviljats om han hade ansökt om tillstånd för att publicera "The rotten heart of Europe". Detta anges i punkt 154 i domen, där ett av

överbägandena i beslutet om avsättning citeras, enligt vilket Bernard Connolly "inte kunde ha varit omedveten om att han inte skulle ha beviljats ett sådant tillstånd av samma skäl som hade föranlett att tillstånd för att publicera vissa artiklar med liknande innehåll tidigare vägrats".

Som exempel utgår jag, i likhet med klaganden, ifrån Europadomstolens dom av den 25 november 1996 i målet Wingrove mot Förenade kungariket.⁵ I det målet skulle Europadomstolen ta ställning till huruvida det kränkte yttrandefriheten i artikel 10 i konventionen att en videofilm, som påstods vara hädisk, inte beviljades något distributionstillstånd. Såsom framgår av domen definierades brottet hädelse på följande sätt i engelsk lagstiftning: "En publikation som innehåller något föraktfullt, smädande, plumpt eller förlöjligande beträffande Gud, Jesus Kristus, Bibeln eller ritualer inom engelska statskyrkan som fastställts i lag skall anses vara hädisk."⁶ Vagheten i denna definition påverkade inte Europadomstolens bedömning av villkoret om förutsebarhet. Tvärtom medgav den att de nationella myndigheterna måste ges möjlighet till flexibilitet för att kunna bedöma huruvida de faktiska omständigheterna i det enskilda fallet omfattades av den godtagna definitionen av denna överträdelse.

16. Jag anser att det inte heller föreligger några allvarliga tvivel om att kommissionen eftersträvade ett legitimt syfte när den vidtog disciplinåtgärden eller att åtgärden är förenlig med de undantag som föreskrivs i artikel 10.2 i konventionen. Dessa inskränkningar har visserligen en begränsad formulering, men denna bestämmelse innehåller en allmän hänvisning till skydd "för annans goda namn och rykte eller rättigheter". Detta begrepp omfattar helt klart skyddet för en gemenskapsinstitutioners rätt till dess ledamöters goda namn och rykte samt anställdas lojalitet. Detta fastslog förstainstansrätten uttryckligen i punkt 150 i sin dom, genom att anse att "artikelns krav på att tjänstemannen måste inhämta institutionens tillstånd innan han offentliggör en text [svarar] mot ett berättigat intresse [av] att en text som har samband med gemenskapernas verksamhet inte får skada gemenskapernas intressen och särskilt inte, som i förevarande mål, en institutions rykte och anseende".

17. Kontrollorganet i Strasbourg har dessutom blivit något mindre strängt vid bedömningen av huruvida det föreligger ett legitimt syfte, genom att rikta in bedömningen av överträdelsen på huruvida den är "nödvändig i ett demokratiskt samhälle". Ännu en gång skall det hänvisas till målet Wingrove, där Europadomstolen ansåg att brottet hädelse — vars legaldefinition var diskriminerande eftersom den endast skyddade den anglikanska kyrkan och dess religion — hade ett syfte som onekligen motsvarade skyddet "för annans... rättigheter" i den mening som avses i artikel 10.2.⁷

5 — Recueil des arrêts et décisions 1996-V, s. 1957.

6 — Punkt 27.

7 — Punkterna 48—51 i målet Wingrove mot Förenade kungariket.

18. Slutligen finns det inte något stöd i texterna för klagandens påstående att den person vars goda namn och rykte skall skyddas och vars rättigheter kan motivera en inblandning inte får vara ett offentligt organ eller än mindre den myndighet som vidtagit sanktionsåtgärden.

Om jag inte misstar mig har Europadomstolen aldrig anammat teorin att ett organ som anförtrotts offentlig myndighetsutövning inte är berättigat att inskränka en grundläggande rättighet för att försvara sitt goda namn och rykte. Det tycks vara tvärtom. I målet Thorgeir Thorgeirson mot Island⁸ medgav Europadomstolen att en talan om förtal som väckts av ordningsmakten mot en journalist, som kritiserade den för brutalitet, hade ett legitimt syfte att skydda annans goda namn och rykte. Europadomstolen fäste inte heller någon vikt vid att den myndighet som påförde sanktionsåtgärden var samma myndighet vars goda namn och rykte skulle skyddas. I domen av den 29 februari 2000 i målet Fuentes Bobo mot Spanien⁹ fann Europadomstolen att den åtgärd som ett offentligt radio- och televisionsbolag vidtog mot en av sina anställda för att ha förolämpat en av direktörerna hade ett legitimt syfte att skydda annans goda namn och rykte.

Svaranden har dessutom på goda grunder påpekat att när kommissionen med stöd av artikel 17 andra stycket vidtog en disciplinåtgärd mot Bernard Connollys uppträdande agerade den inte som ett offentligt

organ som skyddar sitt goda namn och rykte gentemot en medborgare, utan som arbetsgivare åt en tjänsteman som åsidosätter sin lojalitetsplikt på ett straffbart sätt.

19. Klaganden har påstått att det i den överklagade domen gjordes en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna, eftersom det inte gjordes någon avvägning mellan de föreliggande intresena. Av de skäl som angetts ovan kan påståendet, att denna brist på uttrycklig balans skall anses utgöra en överträdelse av den allmänna principen om skydd för yttrandefriheten, inte godtas. Jag upprepar att det rör sig om en texttolkningsmetod och inte om ett materiellt villkor för att åtgärderna i fråga skall anses förenliga med konventionens bestämmelser. Det är därför inte förvånande att Europadomstolen aldrig har fastslagit att konventionen har åsidosatts enbart på grund av att de nationella myndigheterna har underlåtit att göra en sådan uttrycklig bedömning.

20. När Europadomstolen undersöker om en inblandning är "nödvändig i ett demokratiskt samhälle" bedömer den snarare huruvida det finns relevanta och tillräckliga skäl för inblandningen och huruvida den är proportionerlig till det legitima syfte som eftersträvas. Jag noterar endast att förstainstansrätten i den överklagade domen i huvudsak gick till väga på samma sätt. I punkt 154 sammanfattades skälen till varför tillsättningsmyndigheten ansåg att artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts. Skälen var följande: den

⁸ — Dom av den 25 juni 1992, serie A nr 239, § 58.

⁹ — Ansökan nr 39293/98, ännu inte publicerad i Recueil des arrêts et décisions.

berörda personen hade inte ansökt om obligatoriskt tillstånd för att få offentliggöra verket; han kunde inte ha varit omedveten om att ett sådant tillstånd inte skulle ha beviljats om han hade ingett en ansökan och att offentliggörandet av boken allvarligt hade skadat gemenskapernas intressen, och särskilt skadat kommissionens rykte och anseende. Dessa skäl är uppenbarligen relevanta och dessutom ansåg förstainstansrätten att de var tillräckliga, eftersom den i följande punkt konstaterade att det inte fanns något i beslutet att avsätta klaganden från hans tjänst som tydde på att det skulle ha fastslagits att artikel 17 hade åsidosatts även om gemenskapernas intressen inte hade skadats. Detta konstaterande, vars avfattning beror på förstainstansrättens funktion, är särskilt betecknande i det sammanhanget. Det framgår nämligen att underlåtenhet att iakttä skyldigheten i artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna endast kan utgöra grund för att vidta en så allvarlig disciplinåtgärd som att avsätta någon från sin tjänst om det otillåtna offentliggörandet har skadat gemenskapsintressena. Det kan formuleras så att ett beslut om att avsätta någon från sin tjänst på grund av att denna artikel har åsidosatts är förenligt med kravet på proportionalitet om det anses att den text som offentliggjorts allvarligt har skadat gemenskapens intressen.

21. I punkterna 152 och 153 i domen gjorde förstainstansrätten dessutom en abstrakt bedömning av huruvida de regler som införts genom artikel 17 andra stycket är proportionerliga. Anledningen till att förstainstansrätten inte granskade i detalj om den disciplinåtgärd som vidtagits mot Bernard Connolly var proportionerlig var att denna åtgärd inte enbart var grundad på åsidosättandet av artikel 17 utan på flera

samverkande åsidosättanden, däribland artikel 12 i tjänsteföreskrifterna. Den övergripande bedömningen gjordes däremot inom ramen för den sjätte grunden för ogiltigförklaring som åberopades i första instans.

22. Det har således visats att förstainstansrätten, vid bedömningen av huruvida avsättningen, i den mån den var grundad på artikel 17 i tjänsteföreskrifterna, var förenlig med kraven på yttrandefrihet, beaktade *relevanta* och *tillräckliga* skäl, och den ansåg med rätta att disciplinåtgärden var *proportionerlig*. Klaganden har emellertid hävdad att förstainstansrättens bedömning av huruvida disciplinåtgärden var nödvändig inte är giltig juridiskt sett. Klagandens argumentation tycks emellertid vara begränsad till kritik mot att förstainstansrätten i sitt resonemang utelämnade uttrycket "angeläget samhällligt behov", och argumentationen skall därför underkännas eftersom den är uppenbart ogrundad.

23. Det skall tilläggas att enligt artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna får tillstånd endast vägras om offentliggörandet i fråga kan skada gemenskapernas intressen. Med andra ord skall tillstånd som huvudregel beviljas och endast i undantagsfall vägras. Med "skada" avses i detta sammanhang — som även det är av undantagskaraktär — inte "inverka" eller "påverka", utan verkligen "äventyra". Det är den tolkning som förstainstansrätten på goda grunder gjorde i sin dom av den 14 juli 2000 i målet Cwिक mot kommissionen.¹⁰ Vid bedömningen av den talan om

10 — Mål T-82/99 (REGP 2000, s. I-A-155 och II-713).

ogiltigförklaring som en tjänsteman vid kommissionen hade väckt mot beslutet att vägra honom tillstånd att offentliggöra en text fastslog förstainstansrätten att ”i ett demokratiskt samhälle grundat på respekten för de grundläggande rättigheterna kan det inte anses att offentliga uttalanden av en tjänsteman, som skiljer sig från den ståndpunkt som intas av den institution där tjänstemannen arbetar, i sig kan äventyra gemenskapernas intressen”.¹¹ Europadomstolen har vid ett flertal tillfällen medgett att domstolarna har rätt att i sin rättspraxis införa begreppet ”tillämplig lag”.¹²

Slutligen är det inte tillräckligt att gemenskapsinstitutionen och en tjänsteman enbart har olika åsikter. Det krävs att texten allvarligt kan skada gemenskapernas intressen.

24. Jag anser att den kritik som klaganden har riktat mot själva förekomsten av den princip, som han kallar regler om förhandscensur, bör uppmärksammas ytterligare. Enligt klagandens mening strider sådana regler både mot artikel 10 i konventionen och mot de konstitutionella traditionerna i en stor andel av medlemsstaterna. Klaganden anser att det gjordes en felaktig rättstillämpning i den överklagade domen, eftersom detta inte medgavs i domen.

11 — Ibidem, punkt 57.

12 — Domen i det ovan i fotnot 8 nämnda målet, punkt 58.

25. Först måste jag påpeka att jag hyser samma aversion som klaganden mot system som mer eller mindre direkt innebär att det generellt införs förhandscensur. Enligt min mening kan sådan censur endast vara motiverad i undantagsfall när missbruk av yttrandefriheten kan orsaka allvarlig skada som är socialt oacceptabel och som dessutom inte kan avhjälpas. Jag tänker på situationer där det krävs skydd för minderåriga mot bilder eller andra intryck som kan störa en normal personlighetsutveckling eller förbud mot att sprida vissa privata eller konfidentiella uppgifter.

Såsom förstainstansrätten på goda grunder påpekade i punkterna 152 och 153 i sin dom tillåter inte de regler som införts genom artikel 17 andra stycket att tillsättningsmyndigheten utövar censur i vanlig mening. Dessa regler gäller endast offentliggöranden som har samband med gemenskapernas verksamhet, och tillstånd får endast vägras i undantagsfall, om offentliggörandet i fråga kan skada gemenskapernas intressen, och ett sådant avslag kan överklagas. Beviljandet av tillstånd ger tjänstemannen ett inte obetydligt skydd mot eventuella disciplinåtgärder för det fall offentliggörandet av texten faktiskt skadar gemenskapernas intressen. Det är alltför förenklat och därför felaktigt att jämställa dessa regler med de former för censur som är förbjudna enligt grundlagsregler i olika medlemsstater.

Det rör sig tvärtom om en skyddsmekanism som motiveras av att banden mellan en arbetsgivare och dennes anställda präglas av en särskild tillit, särskilt när de anställda fullgör uppgifter av offentlig karaktär, som i detta fall. Europadomstolen har just i de två huvudsakliga mål som klaganden har åberopat till stöd för sina yrkanden, det vill säga dom av den 26 september 1995 i målet Vogt mot Tyskland¹³ och av den 28 oktober 1999 i målet Wille mot Liechtenstein,¹⁴ medgett att det ansvar och de skyldigheter som gäller för tjänstemän och som avses i artikel 10.2 är av särskilt stor betydelse, vilket motiverar att de nationella myndigheterna har ett större utrymme för skön vid bedömningen av om en sanktionsåtgärd är nödvändig.¹⁵

26. Det skall för övrigt påpekas att Europadomstolen, i motsats till vad klaganden har påstått, inte ens har ansett att föreskrifter genom vilka det införs censurregler i egentlig mening strider mot konventionen. Jag hänvisar ännu en gång till de regler som var föremål för prövning i målet Wingrove. I Förenade kungariket medförde inte beviljandet av distributionstillstånd — vilket kunde vägras bland annat om det audiovisuella verket ansågs strida mot straffrättsliga regler och särskilt mot reglerna för att stävja hädelser — att upphovsmannen undslapp ansvar. Europadomstolen nöjde sig emellertid med att fastslå följande, genom att bekräfta den ståndpunkt som angavs i dom av den 26 november 1991 i målet Observer och Guardian mot Före-

nade kungariket¹⁶: "... eftersom förevarande mål avser en inskränkning på förhand krävs en särskild prövning av domstolen".¹⁷ I sistnämnda dom angav Europadomstolen att det "för att undvika tvetydighet skall klargöras att artikel 10 i konventionen inte uttryckligen förbjuder alla begränsningar av offentliggöranden på förhand".¹⁸

27. Med hänvisning till samma dom i målet Observer och Guardian har klaganden tillagt att Europadomstolen anser att samma regler om inskränkning på förhand måste kunna bli föremål för domstolsprövning, vilket förutsätter ett krav på skyndsamhet som inte kan iakttas på grund av gemenskapens regler och praxis.

Det är i det avseendet tillräckligt att erinra om att Bernard Connolly aldrig ansökte om tillstånd för att publicera boken i fråga och att han följaktligen inte har kunnat utöva sin rätt att inge klagomål för att ogiltigförklara ett eventuellt avslag. Hans argumentation är följaktligen rent hypotetisk och skall därför underkännas.

28. De många invändningar som har åberopats inom ramen för den första grunden är följaktligen verkningslösa, kan inte

13 — Serie A nr 323.

14 — Ansökan nr 28396/95, konventionen 1999-III.

15 — Punkt 53 i målet Vogt och punkterna 62 och 64 i målet Wille.

16 — Serie A nr 216.

17 — Punkt 58 in fine i domen i det ovannämnda målet Wingrove mot Förenade kungariket.

18 — Punkt 60.

prövas eller saknar relevans, vilket föranleder mig att föreslå att överklagandet inte skall vinna bifall på denna grund.

Den andra grunden: Felaktig rättstillämpning på grund av att det inte beaktades att skyldigheten att erhålla tillstånd för offentliggörande av en text inte gäller tjänstemän som är tjänstlediga av personliga skäl

29. Klaganden har gjort gällande att skyldigheten i artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna enbart gäller tjänstemän som är i aktiv tjänst och inte tjänstemän som är tjänstlediga av personliga skäl. Han anser dessutom att förstainstansrätten missuppfattade den bevisning som ingavs genom att klaganden inte gavs tillfälle att genom vittnesmål bekräfta att den tolkningsprincip som han förespråkade motsvarade gällande praxis inom kommissionens generaldirektorat II.

30. Denna grund är helt obefogad. Såsom framgår av punkt 161 i domen av den 19 maj 1999 visar den ”princip” som klaganden har åberopat enbart att när klaganden tidigare var tjänstledig av personliga skäl år 1985 för att under ett år arbeta i ett privat finansinstitut ansåg den tidigare generaldirektören för GD II att det inte var nödvändigt att godkänna eller kommentera de texter som Bernard Connolly upprättade åt detta institut. Detta uttalande är inte i sig uttryck för någon praxis och det saknas därför skäl att bekräfta detta. Det har

därför inte styrkts att bevisningen missuppfattades.

Klaganden har genom denna grund för övrigt enbart upprepat de argument som han framförde vid förstainstansrätten, utan att minska det berättigade i förstainstansrättens slutsats att det framgår av artikel 35 i tjänsteföreskrifterna att en anställd som är tjänstledig av personliga skäl behåller sin ställning som tjänsteman. Den anställde har följaktligen fortfarande samma skyldigheter som övriga tjänstemän, om inte annat uttryckligen föreskrivs.

Följaktligen kan överklagandet inte vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden: Felaktig rättstillämpning på grund av att upphovsrätt och ersättning jämfördes med avseende på artikel 11 andra stycket i tjänsteföreskrifterna

31. I de två delar där klaganden har utvecklat denna grund har han hävdat att förstainstansrättens tolkning av artikel 11 andra stycket i tjänsteföreskrifterna är felaktig, eftersom den jämför upphovsrätt med ersättning i den mening som avses i denna bestämmelse. Upphovsrätt utgör nämligen inte kompensation för en tjänst som utförts och äventyrar inte tjänstemannens oberoende. Förstainstansrättens tolkning medför dessutom att rätten till egendom, som föreskrivs i artikel 1 i konven-

tionens tilläggsprotokoll nr 1, åsidosätts och strider mot kommissionens gängse praxis att låta en tjänsteman som är tjänstledig av personliga skäl åtnjuta upphovsrätt.

32. Inom ramen för denna grund har klaganden upprepat påståenden som han framförde redan vid förstainstansrätten som andra grund för ogiltigförklaring och som förstainstansrätten på goda grunder underkände. I punkt 108 i den överklagade domen ansåg förstainstansrätten med rätta att förbudet i artikel 11 andra stycket är sakligt och omfattar all slags ersättning oavsett form. Upphovsrätt utgör onekligen bruklig kompensation för en personlig ansträngning av kreativ karaktär och av det skälet bör upphovsrätt inte blandas ihop med intäkter från exempelvis investeringar i värdepapper eller fast egendom.

För övrigt har rätten till egendom inte kränkts, eftersom kommissionen inte fråntog klaganden de belopp som han mottog från försäljningen av sitt verk. Även om man genom att godta klagandens konstlade argumentation skulle kunna anse att så var fallet, skulle denna kränkning överensstämma med det legitima syftet att säkerställa offentliga tjänstemäns oberoende, som eftersträvas genom denna bestämmelse, och helt stå i proportion till detta syfte. Detta är resonemanget i punkterna 110 och 111 i den överklagade domen.

Den invändning som klaganden har gjort mot andra meningen i punkt 113 i den överklagade domen avser slutligen argu-

ment som förstainstansrätten utvecklade i fullständighetens intresse och den skall i bästa fall anses verkningslös.

33. Följaktligen kan överklagandet inte heller vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden: Felaktighet i fråga om den korrekta definitionen och bedömningen av anklagelserna mot klaganden

34. Inom ramen för den fjärde grundens första del har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten godtog en annan definition av anmärkningarna mot klaganden än den som beaktades under det disciplinära förfarandet och att den därför tillförde utredningsarbetet uppgifter på ett otillbörligt sätt. Förstainstansrätten skall i synnerhet ha uppgett i punkt 125 i den överklagade domen att det omtvistade verket innehöll ett flertal "ofta nedsättande" påståenden om ansvariga personer vid kommissionen och själva institutionen, vilket tillsättningsmyndigheten aldrig angav i sin rapport om hänskjutande till disciplinnämnden.

35. Det är visserligen korrekt att förstainstansrätten inte till punkt och pricka använde sig av ordalydelsen i rapporten om hänskjutande, men i tjugofemte övervägandet i denna handling konstaterade tillsättningsmyndigheten likväl följande:

”Bernard Connolly går föraktfullt och utan anledning till angrepp mot kommissionsledamöter och annan personal inom kommissionen, på ett sätt som kan kränka anseendet för den tjänst som han har och bringa kommissionen i vanrykte, i strid med hans skyldigheter enligt artikel 12.” Det skall medges att det i uttrycket ”nedsättande påståenden” finns en antydning om större allvar än i uttrycket ”går föraktfullt till attack på ett sätt som kan bringa [institutionen] i vanrykte”. Även om det föreligger en liten semantisk skillnad är det emellertid inte tillräckligt för att sätta i fråga giltigheten av det resonemang genom vilket förstainstansrätten visade att tillsättningsmyndigheten på ett giltigt sätt kunde kvalificera Bernard Connollys uppträdande som ett åsidosättande av lojalitetsplikten i artikel 12 i tjänsteföreskrifterna.

36. Av detta följer att den fjärde grundens första del är obefogad.

37. Inom ramen för den andra delen av denna grund har klaganden klandrat förstainstansrätten för att den i punkt 128 i domen uppgav att det omtvistade verket offentligen gav uttryck för ”klagandens grundläggande motstånd mot den politik som kommissionen för och som klaganden hade till uppgift att genomföra”. Detta påstående bygger på kommissionens anklagelser och fanns inte vid något tillfälle med bland de anmärkningar som tillsättningsmyndigheten angav i sin rapport om hänskjutande. Om det skulle anses utgöra åsidosättande av lojalitetsplikten varje gång en tjänsteman uttrycker oenighet med den

politik som en gemenskapsinstitution för, skulle dessutom den yttrandefrihet som säkerställs genom artikel 10 i konventionen mista sin innebörd. Slutligen hade klaganden inte till uppgift att genomföra kommissionens politik utan, enligt disciplinnämndens rapport, att mer diskret ”följa medlemsstaternas monetära politik och analysera de monetära följderna av genomförandet av den ekonomiska och monetära unionen”.

38. Samtliga dessa invändningar är obefogade. För det första framgår det av rapporten om hänskjutande till disciplinnämnden att klaganden klandrades för att bland annat ha åsidosatt den allmänna tystningsplikten vad gäller uppgifter och information som avser tjänsteutövningen, som föreskrivs i artikel 17 första stycket i tjänsteföreskrifterna. Denna anmärkning omfattar i ännu högre grad att uttrycka en annan åsikt avseende samma uppgifter och information. Under alla omständigheter framgår det av handlingarna i målet att denna anmärkning framfördes i mycket tydliga ordalag inför disciplinnämnden, det organ som utförde undersökningen, och att Bernard Connolly gavs tillfälle att försvara sig. Vad beträffar de begränsningar av yttrandefriheten som kan bli aktuella hänvisar jag till vad som angetts ovan vid bedömningen av den första grunden för upphävande. Bedömningen av vad Bernard Connollys tjänst omfattade avser en sakfråga och kan inte prövas inom ramen för ett överklagande. Även enligt klagandens förmånliga definition hade denne under alla omständigheter faktiskt till uppdrag att utifrån sin befattning bidra till genomförandet av kommissionens politik.

39. Inom ramen för den fjärde grundens tredje del har sökanden hävdad att förstainstansrätten misstog sig när den ansåg att disciplinnämnden och tillsättningsmyndigheten inte hade fränfallit anmärkningen att artikel 12 i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts. Enligt klaganden framgick det av den ståndpunkt som kommissionen intog i svaromålet att de fränfallit denna anmärkning.

Utan att för den skull godta de invecklade slutsatser som klagandens ombud dragit utifrån kommissionens agerande under förfarandet, är det tillräckligt att ange att kommissionen under alla omständigheter inte har kontroll över det disciplinära förfarandet inför den domstol som skall pröva dess lagenlighet.

40. Följaktligen föreslår jag att i den del överklagandet kan prövas på den fjärde grunden skall den således lämnas utan bifall.

Den femte grunden: Felaktighet i domskälen i fråga om definitionen av de anmärkningar som åberopades mot klaganden

41. Bernard Connolly har gjort gällande att han i tid angav skriftligen att om disciplinnämnden hade för avsikt att stödja sig på materiella överträdelse av artikel 12 i tjänsteföreskrifterna borde det disciplinära förfarandet förklaras vilande och ärendet hänskjutas till tillsättningsmyndigheten så att klaganden skulle kunna yttra sig över dessa anmärkningar. Enligt klaganden gjorde förstainstansrätten emellertid en fel-

aktig rättstillämpning när den ansåg att de anmärkningar som åberopades mot honom inte enbart avsåg åsidosättande av föreskrifterna i artiklarna 11, 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna utan även andra åsidosättanden avseende bokens innehåll. Förstainstansrätten begick i synnerhet ett fel genom att besvara anklagelserna beträffande offentliggörandet av en ståndpunkt som skiljer sig från kommissionens ståndpunkt med argument avseende bokens ärekränkande karaktär.

42. I denna grund har på nytt angetts de argument som klaganden åberopade vid förstainstansrätten och som förstainstansrätten i vederbörlig ordning prövade i punkt 40 och följande punkter i sin dom utan att, enligt min mening, göra något som kan utgöra en grund för överklagande. I samband med underlåtenheten att iakttä tjänstens anseende bemödade sig förstainstansrätten särskilt om att vederlägga klagandens påstående att det saknades anledning att bland anmärkningarna ange någon avseende bokens innehåll. När bokens innehåll väl har definierats som en av de omständigheter som läggs klaganden till last, kan den exakta rättsliga kvalificeringen av de påståenden som den innehåller preciseras utförligt under utredningen utan att rätten till försvar åsidosätts. I övrigt avser det påpekande som Bernard Connolly gjorde vid disciplinnämnden just de anmärkningar som var grundade på artikel 12 och kan följaktligen inte användas för att styrka den påstådda förvirring som klaganden har tillskrivit förstainstansrätten.

43. Av det ovan anförda följer att överklagandet inte heller kan vinna bifall på den femte grunden, eftersom den är uppenbart obefogad.

Den sjätte grunden: Felaktighet vid bedömningen av de anmärkningar som inte styrktes under det disciplinära förfarandet och genom ändrade domskäl

44. Inom ramen för den sjätte grundens första del har klaganden ännu en gång klandrat förstainstansrätten för att den i sitt resonemang beaktade att det förekom meningsskiljaktigheter mellan klaganden och kommissionen beträffande införandet av den ekonomiska och monetära unionen, vilket inte hade styrkts under det disciplinära förfarandet samt att den i det avseendet åberopade ett citat från det omtvistade verket som inte fanns med bland handlingarna i målet.

45. Det är tillräckligt att påpeka, som förstainstansrätten gjorde i punkt 97 i sin dom, att disciplinnämndens yttrande, under rubriken II "Förklaringar av Bernard Connolly, biträdd av advokaten Van Gehuchten", innehåller Bernard Connollys erkännande att han i grunden motsatte sig kommissionens politik, vilket han uppgav i sin bok. Hans motstånd var dessutom uppenbart och känt och boken är endast ett tydligt uttryck för detta, såsom framgår av det avsnitt som förstainstansrätten citerade. Det var följaktligen inte fråga om att lägga fram ny bevisning som inte varit föremål för ett kontradiktoriskt förfarande utan om att genom ett citat från det omtvistade verket åskådliggöra en omständighet som förstainstansrätten, i samband med utövandet av sin oinskränkta behörighet att fastställa faktiska omständigheter, ansåg vara en känd omständighet vilken den med fog betraktade som styrkt.

46. Genom den andra delen av denna grund ifrågasätts riktigheten av disciplinnämndens konstateranden under ovan nämnda rubrik. Det är uppenbart att detta påstående inte kan prövas, eftersom det förutsätter en ny bedömning av de faktiska omständigheter som förstainstansrätten prövade. Av protokollet från disciplinnämndens möte, vilket klaganden tycks ha åberopat för att styrka att bevisningen missuppfattades, framgår — särskilt på sidan 4 — att disciplinnämndens sammanfattning under rubriken i fråga i rapporten var korrekt.

47. Överklagandet kan efter moget övervägande inte heller vinna bifall på den åttonde grunden.

Den sjunde grunden: Felaktig bedömning genom att påstå att klaganden under det sista förhöret med tillsättningsmyndigheten inte hävdade att disciplinnämndens yttrande var grundat på anmärkningar som skulle anses utgöra nya omständigheter eller begärde att det disciplinära förfarandet skulle återupptas

48. Bernard Connolly har ifrågasatt förstainstansrättens bedömning i punkt 47 i den överklagade domen, enligt vilken klaganden under det sista förhöret med tillsättningsmyndigheten den 9 januari 1996 inte hävdade att disciplinnämndens yttrande var grundat på anmärkningar som skulle anses utgöra nya omständigheter eller begärde att det disciplinära förfarandet skulle återupptas, vilket klaganden har

rätt till enligt artikel 11 i bilaga IX. Enligt klaganden framgår det av protokollet från detta förhör att hans ombud under detta möte till tillsättningsmyndigheten överlämnade de inlagor som ingavs till disciplinnämnden, där han särskilt begärde att förfarandet skulle vilandeförklaras och att ärendet skulle hänskjutas till tillsättningsmyndigheten för ett nytt förhör, för det fall disciplinnämnden hade för avsikt att stödja sig på en materiell överträdelse av artikel 12 i tjänsteföreskrifterna.

49. Förstainstansrättens bedömning förefaller enligt min mening inte vara felaktig, eftersom protokollet från förhöret den 9 januari 1996, till den del som är av intresse här, inte innehåller något uttryckligt påpekande om att nya grunder åberopades utan enbart en generell hänvisning till de handlingar till klagandens försvar som ingavs till disciplinnämnden.

Det skall under alla omständigheter påpekas att förstainstansrätten utvecklade övervägandena i punkt 47 i den överklagade domen i fullständighetens intresse, eftersom den i föregående avsnitt drog slutsatsen att det av tillsättningsmyndighetens rapport tillräckligt tydligt framgick vilka gärningar som lades klaganden till last så att han kunde göra gälla sina rättigheter. Följaktligen är grunden under alla omständigheter verkningslös.

50. Av det ovan anförda följer att överklagandet inte heller kan vinna bifall på den sjunde grunden.

Den åttonde grunden: Fel i motiveringen på grund av att det inte gavs något lämpligt svar på ett påstående som framfördes i första instans

51. I punkt 48 i domen uppgav förstainstansrätten att konstaterandena i punkt 19 i rapporten om hänskjutande till disciplinnämnden motsäger klagandens påstående om att det i rapporten inte lades honom till last att han hade publicerat en artikel och gett en intervju den 6 och den 24 september 1995.

Klaganden har emellertid gjort gällande att vad han påtalade vid den aktuella tidpunkten var inte att det saknades hänvisningar till dessa faktiska omständigheter i tillsättningsmyndighetens rapport utan att tillsättningsmyndigheten inte hörde honom angående dessa.

52. Även denna grund saknar mening, eftersom det inte medför några rättsverkningar om den beaktas. Jag vidhåller ändå att förstainstansrätten ville belysa, och att den faktiskt även påpekade, att klaganden kände till de omständigheter som lades honom till last och att han inte kunde åberopa att rätten till försvar hade åsidosatts.

53. Överklagandet kan inte vinna bifall på den åttonde grunden, eftersom den är verkningslös.

Den nionde grunden: Fel vid bevisningen och vid bedömningen av bevisningen för att styrka att det förekom oegentligheter under förfarandet vid disciplinnämnden

54. I de två delar som klaganden har delat upp denna grund i har han klandrat förstainstansrätten för att den, i punkterna 74, 84, 95 och 101 i domen, inte drog korrekta slutsatser av den skriftliga bevisning som ingavs eller bedömde erbjudandet om att inge ytterligare bevisning. Om förstainstansrätten hade agerat annorlunda skulle den ha dragit slutsatsen att förfarandet vid disciplinnämnden hade genomförts på ett rättsstridigt sätt. Eftersom den som skulle utarbeta rapporten åsidosatte sin skyldighet att upprätta en rapport, fullgjorde disciplinnämnden — att döma av ordförandens inställning — sitt uppdrag på ett lättsinnigt och partiskt sätt och skyndade sig att inta en ståndpunkt utan att pröva handlingarna till sökandens försvar. Förstainstansrätten fattade dessutom inte något beslut om klagandens erbjudande om att inge bevisning genom vittnesmål för att visa att det förekom oegentligheter under förfarandet vid disciplinnämnden.

55. Genom denna grund har klaganden enbart yrkat att domstolen skall pröva frågor om bevisning och bedömningen av bevisningen, vilket inte kan göras inom ramen för ett överklagande. Vad beträffar det påstådda felet som bestod i att förstainstansrätten inte godtog den bevisning genom vittnesmål som klaganden hade erbjudit för att styrka att disciplinnämnden hade agerat partiskt, är det tillräckligt att — såsom kommissionen har gjort — påpeka att Bernard Connolly borde ha gett förstainstansrätten tillräckligt klara upp-

gifter om bevisningens relevans och eventuella nytta för att kunna göra anspråk på att förstainstansrätten skulle förordna om denna åtgärd.

56. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den nionde grunden.

Den tionde grunden: Fel vid bevisningen avseende påståendet om maktmissbruk

57. Klaganden har även klandrat förstainstansrätten för att den vägrade att bifalla hans begäran om att akten skulle kompletteras med memorandum av den 28 juli 1995 om beräkning av lönenedsättning vid avstängning, vilket klaganden hade upprättat till stöd för påståendet att beslutet att avsätta honom från hans tjänst utgjorde maktmissbruk.

58. Ännu en gång är det fråga om en verkningslös grund eftersom, även om den beaktades, det inte skulle vara tillräckligt för att upphäva den överklagade domen vad gäller påståendet om maktmissbruk. För övrigt vill jag bara påpeka att förstainstansrätten i punkt 174 i den överklagade domen ansåg att detta memorandum inte särskilt avsåg beslutet att avsätta klaganden från hans tjänst och att det därför inte kunde styrka det påstådda felet. Eftersom förstainstansrätten ansåg att memorandumet i fråga inte var relevant i det avseendet, gjorde den inte sig skyldig till ett fel vid

bevisningen när den avstod från att besluta huruvida memorandumet skulle beaktas som en handling i målet.

59. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den tionde grunden.

Den elfte grunden: Bristande motivering i domen vad beträffar påståendena i syfte att styrka att det förekom maktmissbruk

60. Inom ramen för denna grund har klaganden hävdad att förstainstansrätten i punkterna 172—175 i den överklagade domen inte besvarade vissa argument som åskådliggjorde det maktmissbruk som förekom under det disciplinära förfarandet, som exempelvis argumenten om att det förekom ”parallella förfaranden”, ”avsaknaden av svar om det disciplinära förfarandets exakta omfattning i förhållande till artiklarna 11, 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna”, ”bristen på logiskt samband mellan förutsättningarna för och slutsatsen av det resonemang som låg till grund för det disciplinära förfarandet”, den omständigheten att ”kommissionen i sina inlagor hävdade att disciplinnämnden inte ens behövde läsa det omtvistade verket” eller ”generalsekreterarens aktiva och partiska presentation i egenskap av ordförande för disciplinnämnden”.

61. Såsom kommissionen med rätta har påpekat framgår det av punkterna 171—175 i den överklagade domen

att förstainstansrätten inte ansåg att klagandens påståenden var ”objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter” som kunde styrka påståendet att den disciplinåtgärd som vidtogs gentemot klaganden hade ett annat syfte än att säkerställa efterlevnaden av interna regler för gemenskapens tjänstemän. Domstolarnas skyldighet att motivera sina beslut innebär inte att de är tvungna att i detalj bemöta varje argument som åberopats.¹⁹ Klaganden har inte styrkt att hans påståenden var tillräckligt klara och precisa och att det fanns tillräcklig bevisning för dem²⁰ för att den omständigheten att de inte besvarades i detalj skulle kunna medföra att den överklagade domen skulle anses ha en bristfällig motivering.

62. Följaktligen kan överklagandet inte vinna bifall på den elfte grunden.

Den tolfte grunden: Fel vid tillämpningen av induktionsmetoden och bevisreglerna i fråga om presumtion

63. Klaganden har hävdad att förstainstansrättens resonemang i punkt 155 i den överklagade domen saknar logik. I denna punkt uppgav förstainstansrätten att ”det av beslutet om att avsätta klaganden från

19 — Se, vad gäller tolkningen av artikel 6.1 i konventionen, Europadomstolens dom av den 19 april 1994 i målet Van de Hurk mot Nederländerna, serie A nr 288, § 61.

20 — Se även Europadomstolens dom av den 9 december 1994 i målet Ruiz Torija mot Spanien, serie A nr 303-A, § 30.

hans tjänst inte kan dras slutsatsen att åsidosättandet av artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, som sökanden anklagades för, skulle ha gjorts gällande även om gemenskapernas intressen inte hade skadats, och den räckvidd som tillsättningsmyndigheten har gett denna bestämmelse förefaller därför inte gå utöver det eftersträvade syftet och förefaller följaktligen inte heller strida mot principen om yttrandefrihet". Enligt klaganden har förstainstansrätten således utifrån en osäker omständighet kommit fram till okänd omständighet, trots att själva regeln om presumtion förutsätter att man utifrån en säker omständighet kommer fram till en känd omständighet. Dessutom kan en osäker slutsats ("det... inte kan dras slutsatsen") inte utgöra grund för ett giltigt resonemang.

64. Enligt min mening beror den bristande logik som klaganden tror sig ha upptäckt på att avsnittet i fråga har tolkats på ett olämpligt sätt och lyfts ur sitt sammanhang. Såsom framgår av punkt 140 i den överklagade domen gjorde klaganden gällande att reglerna om tillstånd på förhand möjliggör "obegränsad censur", vilket strider mot artikel 10 i konventionen. I punkt 152 i den överklagade domen förkastade förstainstansrätten med rätta detta påstående och erinrade om att sådant tillstånd endast kan vägras i undantagsfall, och endast kan motiveras om offentliggörandet i fråga kan skada gemenskapernas intressen. Därefter (punkt 154) konstaterade förstainstansrätten att beslutet att avsätta klaganden från hans tjänst var motiverat bland annat på grund av att klaganden genom sitt uppträdande allvarligt hade skadat gemenskapernas intressen och skadat institutionens anseende och rykte. Förstainstansrätten drog slutsatsen

(punkt 155) att det inte fanns något som stödde påståendet att åsidosättandet av artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, som sökanden anklagades för, skulle ha gjorts gällande även om gemenskapernas intressen inte hade skadats, och att det var fråga om "obegränsad censur". Efter som klagandens påstående om att artikel 17 andra stycket kan användas för att förbjuda alla slags publikationer tillbakavisades både vad gäller detta mål och på ett rent teoretiskt plan, finns det ingenting som hindrar att förstainstansrätten, såsom den gjorde, hävdar att den inskränkning som faktiskt gjordes inte var oproportionerlig till det syfte som eftersträvades.

65. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den tolfte grunden, som är baserad på en uppenbart felaktig tolkning av den överklagade domen.

Den trettonde grunden: Bristande motivering i den överklagade domen

66. Som sista grund har klaganden gjort gällande att det följer av bedömningen av övriga grunder att de anmärkningar som åberopades mot honom inte styrktes. Av detta följer att bedömningen av huruvida disciplinåtgärden var proportionerlig, som förstainstansrätten gjorde genom att konstatera att "det har styrkts att de omständigheter som har åberopats mot klaganden faktiskt föreligger" (punkt 166), är felaktig.

Eftersom förstainstansrätten vägrade att förordna att väsentlig bevisning skulle inges genom att inte komplettera akten med memorandum av den 28 juli 1995 om beräkning av lönenedsättning vid avstängning, var motiveringen av förstainstansrättens slutsats att det inte förelåg maktmissbruk (punkt 175) felaktig.

bedömningen av den tionde grunden för överklagandet och särskilt att den erbjudna bevisningen saknade relevans.

68. Det är således uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den trettonde grunden.

67. Den första invändningen kan inte godtas, eftersom överklagandet enligt min mening inte kan vinna bifall på någon av de andra grunderna.

Rättegångskostnader

69. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 gjorts tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom överklagandet inte kan vinna bifall på någon av de tretton grunder som klaganden har åberopat, föreslår jag att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Vad beträffar den andra invändningen hänvisar jag till påpekandena ovan vid

Förslag till avgörande

70. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen skall fastslå att överklagandet i den del det kan prövas skall lämnas utan bifall och att klaganden följaktligen skall ersätta rättegångskostnaderna.